

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 548/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. L., J., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 127/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2013 doručená sťažnosť V. L., J., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 127/2012 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v pozícii navrhovateľa v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) proti odporcovi – advokátovi JUDr. P. K. (ďalej len „odporca“) o zaplatenie sumy 4 774,45 € z titulu náhrady škody. Svoj návrh sťažovateľ odôvodnil tým, že odporca ho ako advokát zastupoval v spore vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41 C 140/2007 o zaplatenie 1 043 Sk, pričom v predmetnom súdnom konaní žalovaný *„pôvodnú žalobu rozšíril o sumu 7.032,- Sk a do spisu založil listinu, ktorá ním, teda žalobcom, nebola podpísaná a takéto rozšírenie žaloby nebolo vôbec v tomto konaní dôvodné“*. Uvedeným konaním žalovaný spôsobil, že sťažovateľ nebol v konaní vedenom Okresným súdom Košice II úspešný.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 213/2010 z 27. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) návrh sťažovateľa zamietol a zaviazal ho na úhradu trov konania žalovanému. Na základe odvolania podaného sťažovateľom krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 127/2012 z 10. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí podľa sťažovateľa konštatoval, že tento nepreukázal protiprávne konanie žalovaného pri jeho zastupovaní v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41 C 140/2007, ktoré malo spočívať vo výmene listiny – návrhu na rozšírenie žalobného návrhu, v dôsledku čoho vznikla sťažovateľovi škoda. Súčasne okresný súd dospel k záveru, že neexistuje ani príčinná súvislosť medzi škodou a tvrdeným protiprávnym úkonom žalovaného.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na správnosť skutkových, ako aj právnych záverov okresného súdu, na ktoré súčasne poukázal.

Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa sťažovateľa spočíva v tom, že všeobecné súdy konajúce v jeho veci postupovali arbitrárne, pokiaľ svoje rozhodnutia založili na tvrdení, že sťažovateľ v pozícii žalobcu neunesol dôkazné bremeno napriek tomu, že v súdnom spise (sp. zn. 41 C 140/2007 vedenom Okresným súdom Košice II) sa nenachádza písomné podanie sťažovateľa z 9. novembra 2007 pripravované žalovaným, ale podanie s rovnakým dátumom, ktorým žalovaný rozšíril žalobný návrh a ktoré nebolo sťažovateľom podpísané. Rovnako sa všeobecné súdy podľa sťažovateľa nevysporiadali s jeho argumentáciou, že splnomocnenie udelené žalovanému 5. októbra 2007 nebolo podpísané sťažovateľom, a teda žiadnu plnú moc žalovanému na zastupovanie v konaní pred Okresným súdom Košice II neudelil.

Sťažovateľ tiež namietal, že došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu, že vynakladaním peňažných prostriedkov na jeho kvalifikované zastupovanie došlo k zmenšeniu jeho majetku.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

«Základné právo sťažovateľa V. L. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 11Co/127/2012 bolo porušené.

„Základné právo sťažovateľa V. L. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 11Co/127/2012 bolo porušené.

Súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co/127/2012 zo dňa 10. 04. 2013 a prikazuje, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 11Co/127/2012 konal.»

Sťažovateľ súčasne požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nedostatku peňažných prostriedkov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosti rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 378/08) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam eventuálnych pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybnit' konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si v návrhu podanom okresnému súdu uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody v sume 4 774,45 €, ktorú mu mal tento spôsobiť pri zastupovaní sťažovateľa v spore vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41 C 140/2007 o zaplatenie sumy 1 043 Sk tým, že do spisu založil listinu, ktorou pôvodný žalobný návrh rozšíril o sumu 7 032 Sk, čo v danom čase nebolo podľa sťažovateľa dôvodné a ani ním podpísané. V dôsledku nekvalitne poskytnutej právnej služby zo strany žalovaného musel sťažovateľ vynaložiť ďalšie peňažné prostriedky na svoje zastupovanie inými advokátmi. Celkový súčet takto vynaložených peňažných prostriedkov predstavuje sťažovateľom pred okresným súdom uplatnenú sumu 4 774,45 €. Okresný súd návrh sťažovateľa zamietol rozsudkom, v ktorom skonštatoval, že nebol preukázaný vznik škody ako zákonný predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu ani príčinná súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním žalovaného.

Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľom rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, na ktorý poukázal.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov,

teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, čoho sa podanou žalobou sťažovateľ domáhal, ako vo veci rozhodol okresný súd, aký skutkový stav v právnej veci sťažovateľa bol dokazovaním pred okresným súdom zistený, k akým právnym záverom okresný súd dospel, a v relevantnej časti rozsudku ďalej uviedol:

«Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, na správnosť ktorých poukazuje, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku. Na zdôvodnenie správnosti napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dodáva: Zodpovednosť advokáta za škodu (§ 26 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z.), ktorá je predmetom tohto sporu, je bez zreteľa na zavinenie (objektívna zodpovednosť) založená na súčasnom splnení predpokladov, ktorými sú činnosť advokáta pri výkone advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi. Podmienku, že výkon advokácie nebol advokátom konaný riadne, je potrebné posudzovať z hľadiska ust. § 18 zákona o advokácii. Vzťah príčinnej súvislosti je daný, ak vznikla škoda v dôsledku výkonu advokácie, t. j. pokiaľ by neexistovala chyba advokáta, mohol klient právo úspešne uplatniť. Ustanovenie § 26 zákona o advokácii používa pojem škody spôsobenej „v súvislosti s výkonom advokácie“. Podľa ustálenej judikatúry, porušenie právnej povinnosti pri výkone advokácie spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody proti advokátovi o tom, že išlo o protiprávne konanie advokáta, znáša žalobca (klient).

V posudzovanej veci súd prvého stupňa dospel k správneému záveru, že protiprávne konanie – t. j. konanie žalovaného ako advokáta v rozpore s objektívnym právom nebolo preukázané. Rovnako správny je aj jeho záver, že medzi škodou – pokiaľ mala vzniknúť žalobcovi v súvislosti s jeho zastupovaním advokátmi v rámci podávania podnetov či sťažností na žalovaného, teda nie v súvislosti s bezprostredným výkonom advokácie žalovaného – niet priamej príčinnej súvislosti.

Žalobca vo svojom odvolaní v podstate uvádza (opakovane) tie skutočnosti, s ktorými sa však súd prvého stupňa správne vysporiadal.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta nedostatočne zistený skutkový stav súdu prvého stupňa, lebo nevykonal ním navrhnuté dokazovanie znalcom – grafológom, treba uviesť, že spochybňovanie podpisu žalobcom na písomne udelenej plnej moci žalovanému nemalo pre konanie právny význam, keďže žalobca sám inak nijako svoje zastúpenie žalovaným v konaní sp. zn. 41 C 140/2010 na Okresnom súde Košice II nespochybňoval a pokiaľ by ho žalovaný naozaj v uvedenom konaní ako advokát nezastupoval, nedomáhal by sa voči nemu ako advokátovi náhrady škody v tejto súvislosti.»

Takéto odôvodnenie uznesenia odvolacieho senátu krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne či dokonca zjavne svojvoľné, ako to vidí sťažovateľ. Nie je úlohou ústavného súdu v konaní o sťažnosti rozvíjať, prípadne potvrdzovať správnosť právneho záveru krajského súdu. V súlade so sebaobmedzovaním vlastných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré sú rovnako povolané chrániť základné práva a slobody, ústavný súd konštatuje, že v rozsudku krajského súdu nevzhladol žiadnu skutočnosť, ktorá by mala alebo mohla mať za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Rozsudok krajského súdu je náležité odôvodnený (s poukazom na rozsudok okresného súdu) a nemožno ho považovať za zjavne svojvoľný.

Ústavný súd reagujúc na námietky sťažovateľa v sťažnosti stručne konštatuje, že podmienkou vzniku zodpovednostného právneho vzťahu medzi subjektom porušujúcim právnou povinnosť je porušenie tejto povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi konaním, resp. opomenutím a vzniknutou škodou. Tvrdenia sťažovateľa v konaní pred všeobecnými súdmi, ako aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ktorými

tento poukazuje na existenciu protiprávneho konania žalovaného, v dôsledku ktorého vznikla sťažovateľovi škoda, sú z pohľadu ním uplatneného nároku pred všeobecnými súdmi nespôsobilé privodiť pre neho priaznivý výsledok sporu. Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje so závermi krajského súdu ako odvolacieho súdu (ako aj so závermi okresného súdu, na rozhodnutie ktorého krajský súd poukazuje), že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno v namietanom konaní, teda nepreukázal existenciu protiprávneho stavu v súvislosti s výkonom advokácie žalovaným a že existuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody a činnosťou žalovaného ako advokáta. Rovnako sa ústavný súd stotožňuje s názorom krajského súdu (ako aj okresného súdu), že sťažovateľom spochybňované udelenie splnomocnenia žalovanému na zastupovanie v konaní vedenom Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 41 C 140/2010 je právne irelevantné.

Základné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred súdom (II. ÚS 4/94, I. ÚS 40/95). Ústavno-súdna korekcia rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade sťažovateľa by teda bola možná len v tých prípadoch, ak by konanie a rozhodnutie všeobecného súdu priamo zasahovalo do práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), resp. práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu, resp. analogického práva na spravodlivý proces podľa dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, keby tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/2001), ale aj tým, keby tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05). Ústavný súd nezistil žiadnu z týchto ani inú tu výslovne neuvedenú skutočnosť, ktorá by rozsudok krajského súdu robila ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim ústavno-súdnu korekciu z dôvodu zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd konštatuje, že právne odôvodnenie rozsudku krajského súdu vychádzajúce zo skutkových záverov zistených okresným súdom nevybočilo z medzí

a hľadísk ustanovených zákonom. Ústavný súd nezistil, že by krajský súd vo svojom rozhodnutí použil takú interpretáciu a aplikáciu právnych noriem, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky, a závery krajského súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi postupom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právnym názorom krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok záverov na jeho výrok, a nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom a ani to, aby závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež namieta porušenie svojho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu, že vynakladaním peňažných prostriedkov na jeho zastupovanie ďalšími advokátmi došlo k zmenšeniu jeho majetku. Ústavný súd taktiež nezistil, aby postupom krajského súdu či jeho rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp.

čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane posúdenia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013